

Τα σπίτια μας είναι φτιαγμένα από χαρτόνι

από **ΑΦΓΑΝΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΠΑΤΡΑΣ** 0:55πμ, Πέμπτη 18 Σεπτεμβρίου 2008

Το πρώτο κείμενο που βγαίνει μέσα από τον καταυλισμό, συζητήθηκε σε μια συνέλευση 200 ατόμων, διαβάστηκε σε μια συνέλευση 70 ατόμων. Δεν υπήρχαν Έλληνες ούτε στην πρώτη, ούτε στη δεύτερη.

Τα σπίτια μας είναι φτιαγμένα από χαρτόνι

Ίσως αυτό το κείμενο δε θα έχει καμία επιρροή στους Έλληνες, στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο, ίσως δεν έχει νόημα γι'αυτούς.

Γιατί είμαστε πρόσφυγες; Υποφέρουμε από 30 χρόνια πολέμων στο Αφγανιστάν. Αγανακτήσαμε απ'τον πόλεμο και τη βία. Γι'αυτό βρισκόμαστε στις πύλες της Ευρώπης αναζητώντας άσυλο.

Αν εμείς, οι οικογένειές μας, τα μικρά παιδιά μας, οι φίλοι μας δεν είχαμε υποστεί τη βία, τον πόλεμο και την τρομοκρατία (τις βόμβες και τις ρουκέτες) στη χώρα μας, δε θα είχαμε καταφύγει σαν πρόσφυγες σε καμία χώρα και δε θα ήταν αυτό το μοναδικό χαρακτηριστικό που βλέπουν όλοι σε εμάς, του πρόσφυγα.

Ζούμε σε παραπήγματα φτιαγμένα από χαρτόνι και πλαστικό, κάτω από τον ήλιο και την ανυπόφορη ζέστη, δεν έχουμε νερό και τροφή, ούτε ηλεκτρικό και τα βασικά αγαθά για τη ζωή. ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Θέλουμε να ζήσουμε τη ζωή μας όπως κάθε φυσιολογικός άνθρωπος αλλά η αστυνομία, το λιμενικό, κάποιοι Έλληνες που ζουν γύρω απ'τον καταυλισμό μάς αντιμετωπίζουν σαν να μην είμαστε ανθρώπινα πλάσματα.

Απ'τους ήχους των όπλων και των εκρήξεων, από τα κατεστραμμένα και καμμένα σπίτια

έχουμε μαύρες αναμνήσεις. Όπου κι αν πήγαμε, αντί για τη βοήθεια που αναζητούσαμε βρήκαμε τιμωρία. Ζητήσαμε από την ελληνική κυβέρνηση και την ευρωπαϊκή ένωση, μια καλή μεταχείριση σχετικά με τη ζωή. Δεν είμαστε ευτυχισμένοι με τη ζωή και τα προβλήματα που έχουμε στην Πάτρα.

Δεν είμαστε εγκληματίες, μη μας κατηγορείτε και μη μας φέρεστε σαν εγκληματίες.

Δραπετεύσαμε από το Αφγανιστάν εξαιτίας του πολέμου, της βίας, της αδικίας και της ανασφάλειας. Διασχίζουμε χιλιάδες μίλια κάτω από αμέτρητους κινδύνους για να βρούμε καλύτερη ζωή, ελευθερία και δημοκρατία αλλά δε βρήκαμε τίποτα εδώ.

Πού είναι εκείνος ο Μεσσίας που μιλούσε για δικαιοσύνη, ελευθερία; Υπάρχει κανείς που να ακούει τη φωνή μας;

Είμαστε ήδη φυλακισμένοι στον καταυλισμό μας και ακόμα κι αυτόν θέλουνε να τον καταστρέψουν. Κάθε φορά που βλέπουμε τους τραυματισμένους αδερφούς μας, με σπασμένα χέρια, σπασμένα κεφάλια, σπασμένες καρδιές τότε κι η ψυχή σπάει, σκοτεινιάζει -ψυχορραγούμε.

Σεπτέμβρης 2008

ΑΦΓΑΝΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΠΑΤΡΑΣ